

gov posel je bil, da je pobiral zrnje za g. kaplana. Prireditve v našem domu si brez njega ni bilo mogoče misliti, njegova roka je bila potrebna, da se je v dvorani vzdrževal red. Povsod, kjer je bila potrebna dobra, močna roka, je bil na razpolago. Bil je zvest član naših katoliških organizacij. Udeleževal se je že pri bivšem Orlu. Pa tudi gasilec je bil. Njegovo zadnje pot so spremljali številni njegovi znanci in prijatelji. Člani Fantovskega odseka so mu izkazali svojo hvaležnost s tem, da so se v krojih udeležili pogreba, enako tudi gasilci. Ob odprtem grobu so se od njega poslovili zastopniki Prosvetnega društva, FO in gasilskega društva, a pevci so mu zapeli v slovo. Počivaj v miru, dragi Tone! Prerano si šel v grob, toda božja volja je bila taka. Komaj nekaj čez trideset si jih imel, pa že si moral zapustiti ženo in otroka, brate, sestro in starše. Končal si svoje delo na zemlji in sedaj se veseli v nebeških višavah! — Domače naj tolaži Bog!

Umrla ob odprtem grobu svoje matere. Pri Sv. Tomažu pri Ormožu se je te dni pripetil žalosten dogodek, ki je do srca pretresel vso širno okolico in vzbudil globoko sočutje. Na Vernih duš dan je bil pri Sv. Tomažu pogreb 90 letne trpinke Marije Habič, ki jo je smrt odrešila silnega trpljenja, ki ga je vdano prenašala vsa leta svoje strašne bolezni — kostne jetike. Na zadnji poti jo je spremljala tudi edina hčerka Terezija. Pomanjkanje, ki ga je trpela, in silna žalost sta tako vplivali nanjo, da jo je ob odprtem materinem grobu baš ob slovesu zadela srčna kap. Omahnila je ob grobu in umrla v rokah pogreb-

Ne pozabite! »Slov. gospodarja« čita redno nad sto tisoč ljudi vsak teden, med njimi so taki, ki žele kupiti, kar imate vi na prodaj! Do kupca vam pomaga oglas v »Slov. gospodarju«!

cev. Zdaj bosta z materjo skupaj spali večno spanje, kakor sta v življenju skupaj do zadnjega prenašali silno bedo in lakoto ter težo boleznin in zapuščenosti. Ljubi Bog se je usmilil obeh, da ju je rešil zemeljskih težav in ju skupaj poklical k Sebi po nebeško plačilo.

Smrt blagega dekleta. V Gajovcih pri Sv. Marjeti niže Ptuja je 25. oktobra umrla 16 letna Rozika Ranfl. Odhitela je k svoji materi in dobremu očetu. Bila je blaga, pridna, dobra in vzorna Marijina družbenka. V svoji bolezni je bila tiha mučenica in si je nebesa zaslužila. V bolezni ji je požrtvovalno lajšal trpljenje gospod katehet in častita sestra prednica iz Muretine. Pogreba se je udeležila vsa šola z učiteljstvom. Naj ji sveti večna luč — preostalih pa naše sožalje!

Smrtna kosa. Od Sv. Barbare v Halozah poročajo: V nedeljo je bil pokopan v Ptuju bivši naš dolgoletni učitelj Vinko Šerona. — Doma pa so umrli: Treza Gavez, posestnica in vdova v Paradižu, v starosti 57 let; Blaž Jurgec iz Gruškovca v starosti 61 let, in bivši vinčar Klinc Ivan v starosti 75 let. — Vsem rajnim večni pokoj, žalujočim pa naše sožalje!

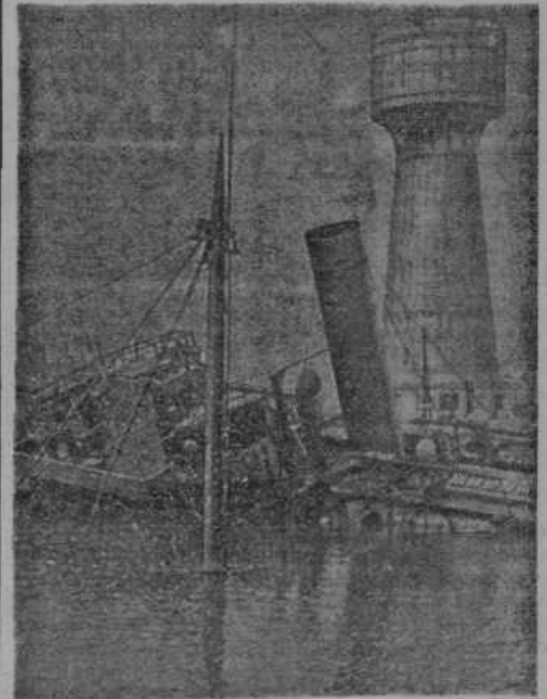

CROATIA BATERIJE
žepne anodne-ogrevače, izdeluje samo domača tvornica
CROATIA
tovarna baterij
JOSIP PASPA,
Zagreb, Koturaška 69.

Nepredvidena smrt Marijine družbenke. Med novicami poročamo o nesreči v Vojniku, kjer je v ponedeljek, 4. novembra, električni tok ubil zelo vrlu mladenko 15 letno Pepco Potočnikovo, p. d. Gologrančevu, najboljšo učenko tukajšnje meščanske šole, četrtega razreda. Rajna Pepca je bila ena najpridnejših deklet. Bila je zvesta Marijina družbenka in skoraj stalni gost pri mizi Gospodovi. Zato je smrt ni dohitela nepripravljeno. Temu primerno je imela tudi lep in naravnost veličasten pogreb. Pet gospodov duhovnikov in mnogo ljudstva, zlasti mladine, jo je spremljalo na njeni zadnji poti. Ob odprtem grobu so se poslovili od nje v krasnih in ganljivih besedah: g. katehet Lupše, g. upravitelj Lekše in součenka Kovačičeva. Nobeno oko ni ostalo suho, saj smo pa tudi vsi tako radi imeli rajno Pepco. Naj uživa raj — žalujočim ostalim pa naše sožalje!

Pokrajina, po kateri prodirajo Italijani v Grčičje

Pogled na preostanek prevoznih ladij, ki so potopljene ob Rokavskem prelivu

davno imeli svatovščino pri kmetu Gastonu Ambroziju. 40 svatov je sedelo za dolgo, bogato obloženo mizo. Pa se niso dolgo veselili dobrot, ponujenih jim od gostiteljev. Naenkrat je pribrenčal skozi odprto okno cel roj čebel. Verjetno jih je privabil sladki vonj. Gostom je preostala edina rešitev — beg. Urnih krač so jo pobrisali iz sobe. Med zmešnjavo se jih je rešilo le deset, tridesetorico pa so popikale čebele. Nekateri so morali celo iskati zdravniško pomoč.

Dobra zavrtnitev. Ko je bil angleški kralj Henrik VIII. sprt s francoskim kraljem Francom I., je hotel poslati odposlanca, ki bi naj kralju zabrusil v obraz nekaj psovok in groženj. V ta namen je izbral nekoga škofa, ki pa ni ho-

letji je divji gorski potok drvel po njem. Zdaj je bil suh in se je le v času dolgotrajnega deževja struga na dnu napolnila z vodo. Ožina je bila temna in neprijazna. Mariji se je naježila koža na hrbtu, a je premagala strah in jezdila dalje. Na levi in desni so bile ogromne skale. Ravno nad Marijino glavo je velikanska skala štrlela iz gorske stene. Od spodaj se je zdelo, da visi v zraku. Stene, ob katerih je Marija jezdila, so bile sive. Iz razpok je rasla trava. Tu in tam se je ponosno dvigala vitka smreka. Sončni žarki so obsijali samo vrhove. Svetloba je postajala vse bolj rdečkasta, ker se je sonce nagibalo k zatonu. Ožino je objela senca in nad njo je vladal skrivnosten mir.

Marija se je ustavila pod skalo, ki je štrlela nad stezo. Gora jo je spominjala na velikansko skalnato svetlišče. Na desni in levi so se dvigale mogočne smreke kot znamenja molčečnosti. Visoko nad njimi so se gorske stene odmaknile in prikazale so se skalnate stopnice, ki so jih morda uporabljali staroveški gorski velikani.

Popotnica si je pripravila prenočišče. Ko je sedela pri ognju, se je pomirila. Ogenj je bil tovariš in prijatelj. Plapolajoči plamen je pregnal temo in rdeče pobarval skale. Noč je bila zelo mrzla in Marija bi zmrzovala brez ognja. Šotora ni postavila, ker ni našla zanj primerne prostora. Zavila se je v odeje in legla pod milim nebom. Odeje so bile debele in tople, toda rosa jih je vendar prepojila. Vlaga je prišla do kože. Marija se je prebudila.

Zeblo jo je. Primaknila se je k ognju, a tudi tam se ni ogrela, ker je ogenj že pojema. Napadle so jo različne misli. Pregnati jih je hotela in se je zagledala v višavo. Nebo je bilo oblačno, kakor da bi se bližal vihar. Nekoliko je obrnila glavo in zagledala obrise vrhov Oblačne gore. Kako se bo vzpela v tako višavo? Čutila je, da jo čaka težavna pot.

Zatisnila je oči in se silila, da bi zaspala, toda zaman. Dasi je bila izčrpana, vendar ni mogla zaspati. Zdelo se ji je, da je nenadoma zaslišala iz daljave prhanje konj. Smehljal jo je posilil. Saj vendar od srečanja z Nardom ni videla žive duše! O živih bitjih — ljudeh ali živalih — nikjer ni bilo sledu. S to mislijo v glavi je Marija končno zadremala.

Nenadoma je švignila mimo senca po mogočnih skalnatih stopnicah, ki so se nad prepadom vzpenjale navzgor. S skale na skalo je skočila, za hip obstala, potem spet skočila, dokler se naposled ni ustavila na skalnatem obronku. Tam je legla, se nagnila nad prepad in zrla v globino.

Ta človek je bil že z gorskega vrha zagledal Marijin ogenj. Na tako daljavo se je ogenj videl kot neznamna svetla točka in ga je mogel opaziti samo ta stari Indijanec, ki je vse svoje življenje prebil v samotnih gozdovih in je imel ostre oči. Zdaj je začudeno gledal z obronka, kakor da ne bi hotel verjeti svojim očem.

Nenadoma je poskočil. Potem se je vzpenjal od skale